

tební výměr, o nějž jde, byl přezkoušen stolicí vyšší. Naopak ze závěru přípisu jest nade vši pochybnost zřejmo, že pisatel se obrací jediné na pojišťovnu a že účelem přípisu není nic více, nežli vyrovnati se po dobrém s pojišťovnou. V přípise uvedeném není nic, z čeho by se dalo souditi na vůli pisatelovu, aby platební výměr byl přezkoumán úřadem správním, příslušným podle daného právního poučení k rozhodování o stížnosti proti platebnímu výměru. Neměl tedy v něm žal. úřad podkladu pro závěr, že přípis ten je odvoláním z platebního výměru.

Muselo proto nař. rozhodnutí v této části býti zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.027.

Váleční poškozcenci: I. * Příjem válečného poškozence z trafiky není příjmem plynoucím z činnosti hospodářsky nesamostatné ve smyslu § 2 odst. 2 zák. o válečných poškozcencích č. 142/1920 Sb. — II. Přeplatek na požitcích vál. poškozence lze do doby tří let požadovati zpět, třeba jej vál. poškozenec přijal v dobré víře.

(Nález ze dne 13. září 1935 č. 17.167/35.)

V ě c: Karel W. v K. (adv. Dr. Eduard Zahn z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu pro péči o válečné poškozence z 20. července 1932 bylo rozhodnuto v tom smyslu, že st-l od 1. července 1930 důchod invalidní se nepřiznává. V důvodech bylo uvedeno, že příjem st-lův z činnosti hospodářsky samostatné činil r. 1929 Kč 18.230.—, r. 1930 Kč 16.101.—, že je tedy vyšší než součet hranice příjmové Kč 5.000.—, zvýšené za tři osoby na Kč 6.500.—, a požitků jinak podle zák. příslušejících, t. j. za oba roky Kč 14.660.—. Současně bylo vysloveno, že st-l má vrátiti vzniklý přeplatek Kč 15.640.—.

Odvolání st-lovo z tohoto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto v podstatě z těchto důvodů: Příjem st-lův spolu s příjmem manželky, který jest podle § 2 odst. 2 požitk. zák. včítati do příjmu manželova, pocházející z činnosti hospodářsky samostatné, činil podle sdělení berní správy v K. v roce 1929 Kč 18.230.—, a v roce 1930 Kč 16.101.—, při čemž nebylo přihlédnuto k zaopatřovacím požitkům ročně po Kč 7.080.—, které st-l běře jako býv. zaměstnanec státních drah. Převyšuje tedy příjem st-lův v roce 1929 a 1930 součet hranice příjmové s požitky, a st-l nemá proto od 1. července 1930 do 31. prosince 1931 nároku na požitky vůbec. St-l nečiní námitek do číselného stanovení hranice příjmové, nýbrž tvrdí, že jeho příjem byl nižší, než bylo vzato za podklad rozhodnutí, a že z jeho příjmu má se odpočítati 20% paušální srážka. Naproti tomu se poznamenává, že příjem, použitý k rozhodnutí o nároku st-lově na důchod, jest příjmem tvořícím základ pro vyměření daně důchodové, pravoplatně již zdaněným, a tedy příjmem, jaký má na mysli vl. nař. č. 363/1922 Sb. k § 2 zák. požitk. Odpočítání srážky u příjmu

z činnosti hospodářsky samostatné (z trafiky a obchodu) nemá v zákoně opory.

O stížnosti, na toto rozhodnutí podané, bylo uváženo: — — —

Důchod nebyl st-li přiznán, ježto v rozhodné době jeho příjmy přesahovaly hranici vylučující nárok na požitky vůbec, totiž byly vyšší než součet hranice příjmů, tedy 6.500 Kč a požitky, jež by st-l ve výši 8.140 Kč jinak pobíral. Poněvadž bylo rozhodováno jen o důchodu za dobu od 1. července 1930 do 31. prosince 1931, jsou, jak stížnost nepopírá, pro posouzení, zda st-li vzhledem na jeho příjmy nárok na důchod patří či nikoliv, rozhodny jeho příjmy v roce 1929 a 1930.

Stížnost nepopírá, že žal. úřad ve shodě se zákonem vyslovil, že hranice příjmů u st-le činí 6.500 Kč a že by mu na požitcích jinak příslušelo 8.140 Kč. Stížnost jen tvrdí, že žal. úřad, zjišťuje příjmy st-lovy v rozhodných dobách, postupoval nezákonně, resp. vadně. O tom uváženo: Úřad vychází z příjmu v roce 1929 18.230 Kč a v roce 1930 16.101 Kč, při čemž zjišťuje, že v příjmu tom není pense st-lova vůbec obsažena. Ze spisů jde, že žal. úřad výši příjmů st-le v rozhodných letech zjistil dotazem u berní správy, zda a jak st-l byl zdaněn na rok 1929 a 1930. Berní správa sdělila, že na rok 1929 činil příjem z činnosti hospodářsky samostatné 18.230 Kč, z pense 7.080 Kč, úhrnem 25.310 Kč, srážky činily 3.718 Kč, takže st-l byl zdaněn z 21.500 Kč, v roce 1930 příjem z činnosti hospodářsky samostatné činil 16.101 Kč, pense 7.080 Kč, srážky uznány 3.637 Kč, a st-l byl zdaněn z 19.400 Kč. Že příjem je zjišťovati dotazem svrchu uvedeným, stížnost vůbec nepopírá. Měl tedy žal. úřad dostatečný podklad pro zjištění, z něhož vycházel, že příjem, nehledě k zaopatřovacím požitkům, činil 18.230 Kč a 16.101 Kč. Stížnost proto neprávem tvrdí, že žal. úřad do příjmu včetl i příjem z pense. Tvrzení to je vyvráceno spisy a proto netřeba se zabývatí námitkou, že měla býti započtena z pense polovina, když vůbec započtena nebyla.

Pokud stížnost vytýká, že příjem z trafiky měl býti čítán pouze polovinou, poněvadž příjem z trafiky jest prý příjem z činnosti hospodářsky nesamostatné, neboť nejde tu o živnost svobodnou, nýbrž o pramen příjmu, který co do získání provozu, rozsahu a stanovení cen jest postaven pod státní dozor, neuznal nss tento názor stížnosti za správný. Zákon sám nedefinuje pojem činnosti hospodářsky nesamostatné a proto je míti za to, že neuchyluje se pojmem tím od obvyklého významu jeho. Vyjadřuje pak slovy těmi opak proti činnosti hospodářsky samostatné, za niž v obvyklém slova smyslu pokládá se zaměstnání, které nevykonává se ve služebním poměru za plat nebo za mzdu. Proto je nss názoru, že příjmem plynoucím z činnosti hospodářsky nesamostatné ve smyslu § 2 odst. 2 zák. o vál. poškozenících jest příjem vyplývající z činnosti, která se koná za plat nebo za mzdu ve služebním poměru. O takový poměr však při provozování trafiky nejde a skutečnost, že prodavač tabáku nesmí sám určovati ceny jím prodávaného zboží, že získati povolení k prodeji může jen od státu a že snad v něčem podroben je státnímu dozoru, nečiní ho ještě zaměstnancem činným ve služebním poměru. Nepochybil tedy úřad, když příjem z trafiky započítal celým obnosem.

Pokud stížnost vychází z jiných čísel, než ze kterých vychází žal. úřad, je jen podotknouti, že žal. úřad zjišťoval příjem st-lův tak, jak je předepsáno; neboť zem. úřad pro péči o vál. poškozence v Čech. učinil dotaz u berní správy v K., která přípisem z 8. června 1932 sdělila, že st-l byl zdaněn pro rok 1929 z činnosti hospodářsky samostatné 18.230 Kč a pro rok 1930 16.101 Kč, a měl tedy žal. úřad v tomto sdělení předpoklady pro své rozhodnutí. Že by úřad nemohl při zjišťování st-lových příjmů takto postupovati, stížnost netvrdí.

Stížnost namítá konečně, že st-l na vzniklém přeplatku nemá žádné viny, poněvadž důchod pobíral v dobré víře a proto není povinen jej vrátiti.

Podle odstavce 3 § 31 zák. č. 142 ve znění zák. č. 39/22 a zák. č. 133/30 Sb., byl-li zaopatřovací požitok přiznán nebo likvidován neprávem nebo částkou vyšší, smí se požadovati od příjemce vrácení částky, kterou přijal v dobré víře, pokud se týče takto vzniklý přeplatek sraziti z požitků nejvýše za uplynulou dobu 3 let od splatnosti požitků. Z toho je patrné, že přeplatek vzniklý v době nikoli starší 3 let možno požadovati od příjemce zpět vždy, tedy i tehdy, jestli částky, přeplatek tvořící, přijal v dobré víře. V případě st-lově jde o částky, které st-li byly přiznány a vyplaceny za dobu od 1. července 1930 do 31. prosince 1931. Jich vrácení bylo nařízeno výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence v Čech. z 20. července 1932, doručeným st-li dne 24. srpna 1932. Nešlo tedy ještě u st-le o příspěvky starší 3 let a proto pro otázku jich vrácení je otázka dobré víry zcela lhostejná; námitka stížnosti, dovozuující jen, že st-l byl v dobré víře, nemůže tedy dovoditi nezákonnost výroku o povinnosti k vrácení přeplatku.

Č. 12.028.

V á l e č n í p o š k o z e n c i: * Válečným invalidou úplně osleplým ve smyslu § 9 zák. č. 133/1930 Sb. je pouze takový invalida, jehož úplné oslepenutí je přičisti jedině na vrub válečné služby; pouhé zhoršení oční choroby službou válečnou nestačí.

(Nález ze dne 13. září 1935 č. 17.780/35.)

V ě c: Emil S. v D. (adv. Dr. Eduard Zahn z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: V nař. rozhodnutí zamítl žal. úřad jako úřad odvolací žádost st-lovu za přiznání zvláštního slepeckého příplatku podle § 9 zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 133/30 Sb. v podstatě z důvodu, že pravoplatným nálezem zem. odvolací komise bylo vysloveno, že oční choroba se výkonem válečné služby u st-le za války pouze zhoršila a ztráta k výdělku na toto zhoršení byla stanovena 55%.

Stížnost do rozhodnutí toho namítá, že je nesporné, že st-l je úplným slepcem, tedy 100% k výdělku neschopen a proto invalidou ve smyslu